Atyaság – Fiúság II

1. Az Egyház változik

Minden őszinte keresztény vezető látja, hogy az Egyház sok tekintetben nem olyan még és nem tart még ott, mint amilyennek Isten megálmodta. Folyamatos változásban és fejlődésben van, melynek iránya nem lehet más, csak a Krisztus. Isten Lelke folyamatosan alakít és formál minket, hogy mind egyénileg, mind családilag, mind közösségileg hasonlóvá legyünk Őhozzá.

Ef 4, 13

„míg eljutunk mindnyájan a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”

Ez az építkezés elsősorban a kapcsolataink területén folyik. Kapcsolataink az a terület, amely által Isten képes minket nevelni, alakítani és formálni. Kapcsolataink mutatják meg életünk igazi gazdagságát – kik vagyunk és mivé lettünk. Kapcsolat Istennel, kapcsolat az emberekkel és kapcsolat önmagunkkal. Kapcsolataink valósága (mélysége és minősége) jelzi érettségünk mértékét, sőt Isten Országának közöttünk jelenvaló erejét is: „Isten Országa köztetek van” – mondja a Krisztus. Ezért van főhelyen a szeretet. A szeretetnek csak a kapcsolatok valóságában van létjogosultsága – nem lehet csupán, mint tant elképzelni. A szeretetet, mint a hitet is, megéljük – azaz csináljuk.

Miközben a kereszténység tanításai és az Istentisztelet formái az idők során letisztultak és kikristályosodtak – a keresztény közösségekben működő kapcsolatok gyakran a sárban „hevernek” (felszínesek, ill. nem léteznek). Ezért lehetséges az, hogy a tanítások és az Istentisztelet elválik a mindennapi élet dinamikus valóságától és kialakul egy különös, skizofrén helyzet – egy kétlaki, kétlelkű élet. Ezért Isten, átlépve minden korlátot, belép az Ő népének kis világába és átalakítja kapcsolatainkat. Ez az a megújulás és reformáció, amelyet Isten ma munkál közöttünk. Eljön közénk, hogy helyreállítsa az Ő családját.

Az egyház tehát változik. A felekezeti és intézményes jelleget átveszi a kapcsolati jelleg. Nem programok, alkalmak és feladatok köré gyülekezik, hanem szívbeli kapcsolatok köré. Drámai váltás ez – a látásmód megváltozása, paradigma váltás. Bár alkalmak és programok mindig is lesznek, de Krisztus Testét nem ezekben definiáljuk többé. A Test hasonlóvá válik a Főhöz – az Egyház a Krisztushoz.

Amikor ezt egyszer meglátod – nem tudod többé nem látni! Ezért könyörög Jézus Főpapi imájában:

Jn 17, 21-23

„hogy mindnyájan egyek legyenek, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy teljesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél.”

A közöttünk, hívők között lévő gyakorlati „egy-ség”, amelyre Isten vágyik, olyan jellegű és mélységű, amilyen Jézus és az Atya, vagyis az Atya Isten és a Fiú Isten között van. Az Isten szerinti „egy-ség” tehát a kapcsolatok minőségében rejlik és nem a felekezeti kereszténység évszázadok alatt fosszilizálódott (eltérő) tanainak egymás felé hajlítgatásában keresendő.

Az Atya és a Fiú (és a Szent Lélek) egyek. Isten többfélesége válik eggyé. A „s’ma” „ehad”-ja nem annyira a számszerűségre, hanem az integritásra vonatkozik.
Mtörv 6, 4
„Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!”
Hogyan egy az Atya és a Fiú és a Szent Lélek? Mit jelent Isten egy-sége? Valódi egy-ség nem jöhet létre, ha nincs több fél! Az Atya, a Fiú és a Lélek tehát a következőkben válnak eggyé:

- Egyek a kapcsolatban – közösségben élnek egymással. Együtt vannak.
- Egyek jellemükben – az egyik nem tisztább a másiknál, nem szentebb a másiknál.
- Egyek tanításukban – ugyanazt képviselik.
- Egyek szívükben és céljaikban. Egyik nem nagyobb (nem több) a másiknál.

Isten ezt az „egy-ség”-et munkálja a Krisztus Testében napjainkban. Az emberek elfáradtak a kereszténység hagyományos formáiban. Többre, mélyebbre vágynak. Az Úr pedig közel jön és az Ő kegyelme által létrehozza közöttünk a kapcsolatok legmélyebb formáját – a családot.

Mal 3, 23-24
„Ímé, én elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jőjjek és meg ne verjem e földet átokkal.”

A családi jellegű kapcsolatok mélységes formáját nevezzük testvéri illetve atya-fiúi kapcsolatoknak, vagy egyszerűen fiúságnak.

2. Mit jelent az új tömlő?

Mt 9, 17
„Újbort sem töltenek régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped: a bor is kiömlik, a tömlő is tönkremegy; hanem újbort új tömlőbe töltenek, és akkor mindkettő megmarad.”

Az újbor térfogata megnő és szétrepeszti a régi tömlőt.
A bor általában a Szent Lélek képe a Bibliában
A tömlő, amely befogadja a bort, Isten gyermekeinek képe.
Az Úr, minden generációban cselekszik valami újat gyermekei között. Amikor újbor jön, új módon mozdul meg Isten közöttünk – új tömlő is kialakul, amely tartani tudja az újbort.
Az újbornak rugalmas új tömlőre van szüksége.
Isten az Ő gyermekei között kialakuló szívbeli kapcsolatok rugalmas új tömlőjébe akar beköltözni. Az új tömlő tehát a helyi egyházak (gyülekezetek) közösségeiben kialakuló családi jellegű kapcsolatok mélységes világa.

Példa: Izrael fiainak Egyiptomból való kivonulása – hosszú út a rabszolgaság gondolkodásmódjából a fiúság gondolkodásmódjába. Ez az egy néppé, egy közösséggé, egy nemzetté válás útja. Nem Egyiptomból kijönni nehéz, hanem az a nehéz, hogy Egyiptom kijöjjön belőlünk.

Az új tömlő más, mint amihez hozzá vagyunk szokva. Az új tömlő kapcsolatokból épül fel.
1Pét 2, 4-5
„Járuljatok őhozzá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, azonban Isten előtt „kiválasztott és drága"; ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által."
Lelki (szellemi) házzá épülünk egybe élő kövekként a kapcsolatok habarcsával összefogva. Így lehet házat építeni – különben csak egy kőrakás maradunk. Egy kupac kő, amiben csak megbotlani lehet. A kapcsolatok habarcsában érnek össze a szívek és válik az egész épület valóságossá, működőképessé és használhatóvá.

A hívők ilyen kapcsolódása tehát az új tömlő. Ez az az egy-ség, ami felépíti a helyi egyházat és szent hellyé teszi. Ilyen közösségbe tölti Isten az Ő újborát, mert az ilyen közösségben tud megmaradni az újbor és megvalósulni Isten célja.

Ahogy érzékeled, nehéz definiálni az új tömlőt – régi nyelvhasználattal… Kicsit olyan ez, mint amikor az ábrázoló geometriában egyszer csak meglátod a rajzon ábrázolt testet. Addig, a hagyományos képekhez szokott szemed csak kirksz-krakszokat lát. De amikor egyszer meglátod a képet, már nem tudod nem látni. És a látásod örökre megváltozik.

Ha tehát egy szóban kellene leírni az új tömlőt, azt mondanám: kapcsolat.
Bővebben: családi jellegű kapcsolatok a Krisztus Testében: testvéri, atya-fiúi kapcsolatok. Fiúság.
Ebben az is benne van, hogy a Krisztusban hívők hogyan szeretik egymást és hogyan tekintenek vezetőikre, valamint a vezetők hogyan tekintenek a közösségre. Ez az átalakulás azt szolgálja, hogy a helyi egyház olyan közösségként működjön, amilyen közösség Istenben van. Ennek a közösségnek tehát Isten a mintája.

3. Isten Atya és Fiú

(Természetesen Szent Lélek is, de most az Atya és a Fiú közötti kapcsolatba nézünk bele.)

Zsid 1, 1-3
„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült."

Gal 4, 4a

„De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát…”

Amikor eljött az idők teljessége Isten gyakorlatban jelentette ki az emberiségnek az Ő legnagyobb titkát: **van egy Fiam**!
(Isten második legnagyobb titka, hasonló az elsőhöz: **Menyasszonyt szerzek az én Fiamnak**! – ezt egy másik tanításban fogjuk kifejteni.)
Isten elküldte Fiát – az elküldte szó „exapostello”, vagyis a Fiú küldetésben jött el, apostolságban jött el, hogy apostola legyen az Atyának. Az Általa hordozott üzenet (kijelentés) mélysége pedig az, hogy Isten Atya és Fiú! Isten Atya-Fiú Isten. Tehát nem csupán arról szól, hogy az Atya Istennek van egy Fia, hanem arról is, hogy a Fiú Istennek vagy egy Atyja. (Kettejük között jelenik meg a szeretetnek, a kapcsolatnak egy olyan minősége, amelyet többek a Szent Lélekkel azonosítanak.)

Az Atya Isten és a Fiú Isten hasonlítanak egymásra – ahogy a közmondás mondja: apja fia. Sok hívő ember küzd azzal, hogy fél az Atya Istentől. Keménynek, ítélkezőnek, leuralónak és rugalmatlannak képzelik Őt. Ezért inkább fordulnak a Fiú Istenhez, Jézushoz, akit szeretőnek, irgalmasnak, kedvesnek, alázatosnak, megbocsájtónak képzelnek. Pedig Jézus „apja fia”. Amit benne látunk, azok az Atya vonásai. Jézus az Atyát mutatta meg és jelentette ki a világban.

Isten mélységes kijelentése, hogy Ő Atya és Fiú – nem jöhetett el a maga teljességében a próféták és az írások által, mert talán nem tudtuk volna elhinni (bár a próféták és az írások is utalnak erre). Ennek a kijelentésnek az Istennel való közösségünk szempontjából olyan súlya van, hogy az Atya magát a Fiút küldte el, hogy elmondja (átadja, közölje).

Kétségtelenül sok titka van Isten belső életének. Keveset hallunk az Atya és a Szent Lélek vagy a Fiú és a Szent Lélek kapcsolatáról. Az Atya és a Fiú kapcsolatáról viszont sokat, ami arra utal, hogy számunkra ez a kapcsolat életbevágóan fontos.

Ez a kapcsolat arra mutat rá, hogy Isten természeténél fogva Atya – Fiú Isten.
Isten, akit nem határoz meg senki, hanem Önmagát határozza meg – határozta meg Önmagát így: Ő Atya és Fiú (és természetesen Szent Lélek). A Benne megjelenő közösség lényege az Atya – Fiúi kapcsolat. Ő választotta, hogy Ő Atya és Fiú legyen – mindig Atya és Fiú volt. Ebben válik tökéletessé szentsége.

Bár egyik Atya, másik Fiú – mégsem élt egyik sem előbb a másiknál. Egyenlők a szó minden értelmében. Az atyaság és a fiúság nem hierarchikus, hanem kapcsolati valóság. Nem egy felsőbbrendű és egy alsóbbrendű személy kapcsolata, hanem azonos rendűek (egyenlők) kapcsolata. Ezért sokkolta a farizeusokat Jézusnak az Atyához fűződő viszonya.

Jn 5, 17-18

„Jézus így szólt hozzájuk: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. Ezért azután a zsidók még inkább meg akarták ölni, mert nemcsak megtörte a szombatot, hanem saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel.”

A természetes világban is, amikor egy apa a gyermekére gondol, nem egy alsóbbrendű lényre gondol, sőt önmagát látja gyermekében és ilyen módon képes még többre is tartani önmagánál. Hasonlóan a gyermek is tiszteli az apját és önmagánál többre tartja őt. Ilyen módon az apa és a fiú „versengenek" a tiszteletadásban.

Mivel Isten hasonlatosságát hordozzuk, mind a teremtés, mind az újjászületés révén, mint keresztény közösség Isten Atya – Fiúi valóságát is tükrözzük. Mivel szívünkben hordozzuk az atyaság és fiúság jelét, a keresztény közösségek normális velejárója az atya – fiúi kapcsolatok személyes valósága. (Illetve kellene lennie – vagy lesz is, amikor mindenhová elér Isten megújítása.)

4. Az Atya Isten és a Fiú Isten közötti kapcsolat jellege

Azért fontos tehát megértenünk az Atya Isten és a Fiú Isten közötti kapcsolatot, hogy ezáltal a mi életünkben is kialakulhassanak olyan kapcsolatok, amelyek Istent tükrözik.
Isten az Ő Fia által szólt hozzánk – nem pusztán a tanításai, hanem az életmódja által is. Minket pedig arra hívott, hogy kövessük az Ő életmódját. Másként hogyan lehetnénk az Ő követői?

Először: Hogyan érez Isten az Ő Fia iránt?

Az Atya szereti az Ő Fiát – mélyen és szenvedélyesen.
Jn 3, 35
„Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent."
Az Atya szemében senki sincs olyan, mint az Ő Fia. Ő a szeme fénye. Keblére öleli. Semmi sem lehet túl drága, ha Fiáról van szó. Az Atya mindent átadott a Fiúnak, még az ítéletet is.
Jn 5, 19-23
„Megszólalt tehát Jézus, és ezeket mondta nekik: Bizony, bizony, mondom nektek: a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya, mert amit ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit ő tesz. És ezeknél nagyobb tetteket is mutat majd neki, hogy ti csodálkozzatok. Mert ahogy az Atya feltámasztja a halottakat, és életre kelti őket, úgy a Fiú is életre kelti azokat, akiket akar. Az Atya nem is ítél meg senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta át, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte."
Az Atya a Fiút választotta ki, hogy az emberiség megmentője legyen, hogy testté legyen és kiszabadítsa az emberiséget a bűnnek, a halálnak és a gonosznak fogságából. Hogy új és örök életet adjon nekünk, hogy visszaadja a fiúságunkat. Hogy Őbenne teljesedjen be minden. Az Atya szemében a Fiú olyan fontos és központi személyiség, hogy nélküle senki nem tud eljutni Hozzá sem!

Jn 14, 6
„Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.”
Jn 3, 36
„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem Isten haragja marad rajta.”
1Jn 5, 12
„Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”

Másodszor: Hogyan érez a Fiú az Ő Atyja iránt?
A Fiú Isten szereti és tiszteli az Ő Atyját mindenben és mindenek fölött. A Fiú csak az Atyáért él. Atyjának való engedelmességből jött el a földre és testben is az Atyának való teljes engedelmességben élt. Életét az Atya akaratának teljesítésére kötelezte el.
Jn 6, 38
„mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem.”
A Fiú számára az Atya mindenek középpontja.
Jn 5, 30
„Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.”
Jn 4, 34
„Jézus ezt mondta nekik: Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.”
Jézus tanítványai figyelmét is folyamatosan az Atyára irányította. Sok időt töltött imában, egész éjszakákat imádkozott át az Atya arcát és akaratát keresve. Vágyott arra a napra, amelyen visszatérhet az Ő Atyjához dicsőségben.
Jn 17, 1
„Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged”
Az idők végén minden Krisztusban az Isten Fiában teljesedik be. Miután az Atya mindent a Fiú lábai alá vetett, a Fiú is mindent visszaad az Atyának Önmagával együtt.
IKor 15, 24-28
„Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat az Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt. Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. Mert Isten mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy mindent az ő lába alá vetett, nyilvánvaló, hogy annak kivételével, aki neki alávetett mindent. Amikor pedig majd alávettetett neki minden, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenekben.”
Látjuk tehát, hogy az Atya és a Fiú teljesen elkötelezték magukat egymás felé és ragaszkodásuk tökéletes. Nincsenek egymástól független gondolataik, szavaik vagy tetteik. Tökéletesen egyek.

Ez nem csak Isten természete, hanem annak a közösségnek a természete is, amelyre Isten hív minket. Mi, Krisztus Jézus követői, nem függetlenségre és különállásra vagyunk meghívva, hanem egy-ségre – nem csak Istennel, hanem egymással is. Arra a bensőséges közösségre (közelségre) tehát, amelyben az Atya és a Fiú él, mi is meg vagyunk hívva! Amikor Jézus Főpapi imájában a mi egy-ségünkért imádkozott, olyan egy-ségért (kapcsolatért) imádkozott, ami Közte és az Atya között van.

Jn 17, 21-23

„hogy mindnyájan egyek legyenek, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy teljesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél."

Isten Atya – Fiúi természetét osztja meg velünk.

Már említettük, hogy Isten Önmagát határozza meg. Isten olyan, amilyennek lenni akar! Isten tökéletes, szent, változatlan – Három személyű egy Isten! Miért három személyű? Mert ha Isten csak egy személyű lenne, nem lehetne szent és nem lehetne tökéletes. Még ha két személyű lenne, akkor sem lehetne szent. Ahhoz, hogy Isten tökéletes és szent legyen, legalább három személyűnek kell lennie.

Mit jelent ez? A Biblia azt mondja: *Isten szeretet 1Jn 4, 16*. Isten nem lehetne szent és tökéletes, ha nem lenne szeretet is. Istennek örök közösségben (kapcsolatban) kell élnie ahhoz, hogy szeressen, különben szeretete értelmetlen lenne. Ha Isten szeretet lenne közösség nélkül – akkor nem tudná kifejezni Önmagát, saját természetét. Isten tehát nem tudna szent és szerető lenni, ha nem élne állandó, tökéletes közösségben.

A fiúság szelleme magával hoz bizonyos hozzáállást, bizonyos értékrendszert és cselekvést. Alapvetően a szeretet és kegyelem hozzáállását az emberek és Isten felé.

Az univerzum középpontjában tehát ott ragyog az Atya – Fiúi kapcsolat. Minden, ami létrejött, ebből a kapcsolatból született – a mi üdvösségünk is, a Krisztus kiontott vére által. Annak a vérnek az ereje abból fakad, hogy egy bizonyos Fiú, egy bizonyos kapcsolatban él (jár) egy bizonyos Atyával – öröktől fogva. Ha ez a kapcsolat nem létezne – nem menekülhetnénk meg.

Az univerzum szívében ott lobog az Atya – Fiúi kapcsolat és minden ebből fakad. Életünk, üdvösségünk, bűneink bocsánata és az örök élet, egyetlen dologtól függ: hogy egy bizonyos Fiú hogyan jár egy bizonyos Atyával - örökké.

5. Mit jelent a fiúság?

Röviden megfogalmazva: a fiúság a kapcsolatnak az a módja (valósága), amelyben Isten gondolkodik. Ha Istennel akarsz járni, akkor tudnod kell mit jelent egy apa gyermekének lenni a Krisztus Testében.

Előzőleg megvizsgáltuk, hogy Isten Atyaként és Fiúként jelenti ki Magát. Ez azt jelenti, hogy Isten nem csak Atya, hanem Fiú is. Az Krisztushoz való hasonulás folyamatához hozzá tartozik, hogy a vezetéshez (vezetőhöz) a fiúság lelkületével fordulunk (viszonyulunk).

Vizsgáljuk meg, hogy miként válunk valakinek a fiává a Krisztus Testében. Hogyan szeretünk és szolgálunk tiszta szívből valakit a Krisztus Testében. Hogyan járunk azzal az emberrel, akit Krisztusban lelki (szellemi) atyánknak tekintünk.

Sokan úgy látják, hogy a fiúság szelleme csak a Mennyei Atyához fűződő kapcsolatunkban segít minket. Bár fiúságunk Mennyei Atyánkkal való kapcsolatunk lényege és ereje, nem korlátozódik csak erre a kapcsolatra. A fiúság hozzáállása jellemzi a Krisztusi közösségben emberek között (fiak és atyák között) formálódó kapcsolatot is.
És természetesen a Krisztusi szeretetnek ezzel a mélységével fordulunk minden ember felé. Isten Lelke munkálja ki és teszi hitelessé bennünk Krisztus szeretetének valóságát.

Ha Isten áldásának teljességében akarunk járni, meg kell tanulnunk a fiúság lelkületében mozogni. Nem nehéz, vagy terhes dolog ez, hanem természetes. Vajon benned van a fiúság szíve, a Krisztusi szív? Tudsz-e „lejjebb szállni”, szolgálni – és természetes, valódi módon kapcsolatba lépni másokkal.

A fiúságnak példáit látjuk: Józsué és Mózes, Rút és Naomi, Elizeus és Illés, Timóteus és Pál, valamint a tanítványok és Krisztus kapcsolatában (természetesen más példák is vannak a Bibliában). Ezekben a példákban az emberek a szívüket adták egymásnak – ez pedig a fiúság lényege (szelleme).
Fil 2, 5
„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt”
A fent említett kapcsolatokban az emberek képesek voltak szívükben kapcsolódni egymáshoz és így kapcsolataik Krisztus képeivé váltak.

Az emberek felé mutatott szeretetünkben jelenik meg Isten szeretete. Nem mondhatjuk, hogy szeretjük Istent, amikor a Krisztus testében (közösségünkben, gyülekezetünkben) az Általa adott vezetőket nem tudjuk szeretni és atyánknak tekinteni. Isten felé való szeretetünket úgy fejezzük ki, hogy mind vezetőinket, mind a körülöttünk élőket szívből szeretjük.

Ezt jelenti a fiúság.

6. Lelki (szellemi) atya

Az egész világon nagy hiány van apákból (nem csak lelki atyákból, hanem apákból a természetes családokban). A bűnözők nagy része olyan családokból kerül ki, ahol nem volt jelen az apuka. A statisztikák azt mutatják, hogy azok a gyerekek működnek jobban mind az iskolában, mind később az életben, akiknek az életében ott van az apuka.

Sok mindent apáinktól kapunk – minden fiúnak vagy lánynak hallani kell az apa hangját, amely szeretetet, áldást, megerősítést, jóváhagyást, motivációt, korrigálást, engedélyt a sikeres cselevéshez, identitás adást, bátorságot és biztonságot sugároz.

A fiúk és a lányok identitásuk túlnyomó részét apjuktól kapják. A gyermek szívében felmerülő kérdésre: Ki vagyok én? – apjával való kapcsolatban találja meg a választ. Annak, ahogy valaki önmagáról gondolkodik, 85 százalékát az apjától hozza.

Az apától jön az a motiváció és erő, amelyre a gyermeknek szüksége van.

Az apa ad engedélyt fiának vagy lányának a sikeres cselekvéshez. Ez az engedély tudat alatt íródik be a gyermek szívébe azáltal, amit apja mond vagy, ahogy őhozzá áll. Vannak, akik magabiztosan élnek, mások küszködnek. Az apáknak van hatalma szólni és jóváhagyásukkal felszabadítani gyermeküket a sikeres életre.

Sokat gondolkodhatunk még azokról a lényeges és szükséges dolgokról, amelyeket földi édesapáink által kapunk, de ennek a tanításnak nem ez a fő iránya.

Isten Országában is hasonlóan a világhoz – óriási szükség van lelki (szellemi) atyákra. Sok pásztor és vezető küszködik keményen dolgozva a szolgálatban, lelki atya nélkül, aki bátorítaná, támogatná és szeretné minden siker és nehézség, öröm és szomorúság, győzelem és bukás közepette. Nem úgy vagyunk megalkotva, hogy egyedül járjunk.

Amikor Jézus 30 éves lett, elkezdődött nyilvános szolgálata. Eljött, hogy megkeresztelkedjen János által. Életének ezen a fontos pontján hallatszott Isten hangja, amely ezt mondta:
Lk 3, 22
„Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”
(Érdekes: Jézus életében kétszer van feljegyezve, hogy az Atya nyilvánosan szólt Hozzá, mindkétszer ugyanazt mondta – a keresztségekor és a színeváltozás hegyén.)
Miért beszél így az Atya? Mert tudja, milyen fontos a fiú számára az apa hangja. Jézus megkapja az apai jóváhagyást – azért nyilvánosan, hogy mindnyájan megértsük ennek erejét.

Az atyai áldás segít szívünkben felépíteni a hitet és erőt ad át.

Lelki atya tehát olyan vezető vagy szolgáló (férfi vagy nő) a Krisztus Testében, aki fiakkal (férfi vagy nő) törődik (fiakat táplál, gondoz). Ahogy szükségünk van apára a természetes világban, ugyanúgy szükségünk van lelki atyára Isten Országában.

Ha a Fiú Istennek is szüksége van Atyára – mi sem leszünk kivétel. Ugyanakkor felismerjük azt is, hogy nekünk magunknak is atyává kell válnunk, hogy áldást, szeretetet és biztonságot nyújtsunk azoknak, akiket Isten ránk bíz.

A lelki atya tehát egy olyan személy, akit Isten ad nekünk, hogy személyes módon tápláljon, gondozzon minket és velünk járva segítsen a hitben, szeretetben és reménységben való növekedésben, hogy életünk egyre hasonlóbbá váljon Jézushoz.

Malakiás könyvének utolsó versében jelenti ki Isten, hogy ha az atyák szíve nem fordul a fiakhoz és a fiak szíve nem fordul az atyákhoz – átok hatalmasodik el a földön. Ez a vers is bizonyítja, milyen mélységű és erejű a kérdés, amivel birkózunk.

7. Lelki (szellemi) fiú

Jézus Fiú Isten, akinek van egy Atyja. Isten minket Őróla mintáz, hasonlóvá formál, mint amilyen Ő, vagyis belénk építi a fiúságot. Alapvetően minden hívő hordozza a fiúságot – lelki fiú, akinek lelki atyára van szüksége, még akkor is, ha nem hisz ebben a dologban. Mindazáltal a lelki fiú olyan hívő, aki felismeri és elfogadja azt a lelki atyát, akit Isten ad neki és együtt jár vele a növekedés és az érés útján.

A lelki fiú olyan ember, aki szereti Istent és tudja, hogyan járjon másokkal együtt Isten útján. Ez az út a lelki (szellemi) növekedés és érés útja, amelyen járva maga is lelki atyává válik, miközben mindig fiú is marad. Jézus Krisztus – örök Isten lévén – bár Atyjává lett sokaknak, mégis megőrzi örök Fiúságát. E nélkül üdvösségünk sem lehetne. Jézus az Atyával járt e földön – tisztelte és szolgálta Őt, példát mutatva mindnyájunknak. Erő van az így megélt fiúságban – ezért vágyunk mindnyájan a fiúság szellemére.

Azért kell megértenünk a fiúság jelentőségét (Jézus hozzáállását és értékrendszerét), mert Isten Lelke olyanná formál minket, amilyen Ő. Ha elutasítjuk a fiúságot, Isten üdvösségünkkel kapcsolatos alapvető célját utasítjuk el.
Zsid 2, 10
„Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezeti dicsőségre, üdvösségük szerzőjét szenvedések által tegye tökéletessé.”
A fiúság tehát (fiúvá válásunk) a keresztény hit és az üdvösség lényege. Erre mutatnak az Írások. Ez az a végső cél, amely csak kapcsolatok által érhető el – kapcsolat az Atyával, kapcsolat a Fiúval, kapcsolat a Szent Lélekkel, és kapcsolat hívő testvéreinkkel.
János apostol élesen mutat rá erre:
1Jn 1, 3
„Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.”

Ez az Ige kijelenti, hogy hívő testvéreinkkel való közösségünk ugyanaz, mint az Atyával és a Fiúval táplált közösségünk. Sőt, János – Szent Lélek által inspirálva – megfordítja a megszokott sorrendet és első helyen említi a hívők közösségével való kapcsolatot az Istennel kialakított kapcsolat tekintetében. Úgy gondolom, azért teszi ezt, hogy rámutasson a hívő közösségen belüli kapcsolatok súlyára az Istennel táplált kapcsolatunk viszonylatában. Ha a hívők közösségében (-vel) visszautasítjuk a kapcsolatokat, azzal Isten végső célját vetjük el (vétjük el). Magunkat tesszük szegénnyé és lelkileg (szellemileg) sebezhetővé azáltal, hogy elhárítjuk a Krisztus valódi gazdagságát és örökségét.

A fiúság tehát:
Istennel járni és emberrel járni.
Tisztelni az Atya Istent és tiszteletben tartani azokat az embereket, akik lelki atyáink Krisztusban.
Lelki fiúnak lenni annyit jelent, hogy a fiúság szívével fordulunk mások felé – főleg vezetőink illetve lelki atyáink felé. Az ilyen szív, Krisztusi szív.

8. Hogyan kövessük lelki atyánkat?

Sokan buzgón imádkoznak, hogy – mint Elizeus – „kétszeres" kenetet kapjanak. Mindazáltal a „kétszeres" kenet a fiak öröksége. Elizeus megkapta Illés „kétszeres" kenetét, miután évtizedekig követte, szolgálata őt és közben megtanulta Illés útjait. Ez a kenet csak egy ilyen út után adatik át.

A fiú követ! Miért követi a fiú lelki atyját? A fiúság szívét és a követés eredményét talán Illés és Elizeus története mutatja meg a legjobban.

Sokan úgy gondolják, hogy Elizeus csak azért követte Illést, hogy ő legyen utána a próféta, de a Bibliában az áll, hogy Isten szólt Illésnek:
1 Kir 19, 15-16
Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Házáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsí fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává magad helyett!
Elizeus életén tehát már eleve ott volt az elhívás (kegyelem és szolgálat). Ennek az eléréséhez nem „kellett" követnie Illést.

De valami Elizeus szívében azt súgta, hogy kövesse elődjét. Elkezdte követni Illést és szolgálta őt. Attól kezdve főzött rá, vitte a vizét és mosta a kezét. Szolgált neki, vele volt.

Azon a napon, amikor eljött Illés elköltözésének ideje, ott akarta hagyni Elizeust, de:
2 Kir 2, 1-2
Amikor az ÚR Illést forgószélben az égbe akarta ragadni, Illés és Elizeus elment Gilgálból. Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe.
Együtt mentek tovább. Ez a jelenet még háromszor ismétlődött meg.

Ez volt Elizeus szívének a próbája. Hasonló próbákon mindannyian átmegyünk. Az ilyen próbák ártalmatlannak látszanak, és azok is, hogy valódi próbái legyenek a szívnek. Gondolkozz el ezen, mert Isten titka van itt elrejtve. Mindannyiunknak „követni" kell, ha Isten nagyobb kegyelmét, kenetét vagy erejét keressük!

Ebben a „követő" szívben van elrejtve a „kétszeres" kenet kulcsa.

Ahogy Illést magához ragadta Isten, Elizeus így kiáltott fel:
2 Kir 2, 11-12
Amikor azután beszélgetve továbbmentek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám, atyám, Izráel harci kocsija és annak hajtója! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra tépte.
Elizeusnak életének talán ez az egyik legmélyebb tapasztalata. Ahogy kimondta „atyám, atyám" kettétépte a ruháját – ahogy a szívét is. Elizeus nem várta, hogy Illés végre elmenjen és örökölhesse a prófétaságot (mint némely fiak), hanem szerette atyját és szomorú volt a távozás láttán.

Elizeus vágyott lelki atyjával lenni és ez a vágya sarkallta, hogy kövesse Illést. A lelki fiaknak gondozni kell a vágyat a szívükben, hogy együtt legyenek lelki atyjukkal, mert az ilyen szív kapja meg az örökséget és a „kétszeres" kenetet.

A „Hogyan kövessük lelki atyánkat?" kérdésre a szívünkben találjuk a választ. Ez olyan elhatározást feltételez, amelyben teszünk valamit, ami felelősséggel jár. Ehhez mélységre és tiszta szívre van szükség. „Látnunk" kell lelki atyánkat, ahogyan Elizeusnak is „látnia" kellett Illést. Ez azt jelenti, hogy megismerjük őt és felismerjük a kegyelmet, amit hordoz. Olyan elhatározás ez, ami hajlandó őt első helye tenni. Ezek mind alkotóelmei lelki atyánk követésének, amely majd a „kétszeres" kenet átadásával jár. Azonban lelki atyánk követésének célja nem lehet a „kétszeres" kenet, mert az ilyen fiú üres kézzel fog elmenni! A szolgálat, a szeretet és a megismerés viszont áldást hoz.

9. Árvaság (Az árvaság szíve)

Nehéz megfogalmazni annak az értékét, hogy valakit két szerető szülő nevel fel. Az árvák ilyen kulcsfontosságú kapcsolatok nélkül nőnek fel, ezért másképp fejlődnek és másképp látják a világot, mint a többiek. Az árvák, bár lehet, hogy világosan értik a helyzetüket, mégis olyan érzésekkel és gondolatokkal küzdenek, amilyenekkel mások sosem.

Továbbá, gyakran nőnek fel emberek olyan szülőkkel, akik bár ott voltak, de kevésbé törődtek velük, ezért kialakult bennük az árvaság szíve az emberek és főleg a vezetők felé. Mi az ilyen hozzáállást az árvaság szívének hívjuk, mások az árvaság lelkének (szellemének) nevezik. Ez nem olyan gonosz szellem, amit ki lehetne űzni valakiből, hanem az ember szívének a hozzáállása, egy gondolkodásmód, ahogy valaki önmagát és az őt körülvevő világot látja.

Az ilyen ember eltávolodik másoktól, nehezen bízik meg a többiekben (főleg a vezetőkben), gyakran küszködik az alkalmatlanság érzésével, alacsony az önértékelése, haragot, keserűséget és egyéb negatív érzéseket hordoz. Nehéz megnyugodnia és jól érezni magát szellemi vezetők között, a szívét adni – mert az érzései útját állják ennek. Ott van benne az árvaság szíve, bár nem volt klasszikus értelemben árva.

Az egyik nagy gyülekezet vezetője mesélte, hogy a gyülekezet tagjai mindent megtettek, segítettek, szolgáltak stb. Mégis végig érezte, hogy valami nem stimmel. Később ismerte fel, hogy a tagok szíve nincs benne a közösségben – a szívüket nem adják át.

A szívünk részvétele nélkül (anélkül, hogy a szívünket adnánk át egymásnak), nem alakulhat ki sem a bizalom, sem a közelség. A szívünk nélkül (a szívünk átadása nélkül) nincs fiúság. A szívünk átadása nélkül nem tudjuk félretenni saját terveinket és dolgainkat. A szív átadása nélkül mindig marad hely Absolonnak, aki becsapja az embereket és ellopja a közösséget. Nem tudod Isten munkáját építeni, nem tudsz közösséget építeni anélkül, hogy átadd a szívedet a többieknek, szeretetben, elfogadásban és tiszteletben.

A legtöbb ember úgy gondolja, hogy átadjuk Krisztusnak a szívünket, újjászületünk és ennyi. De a fiúság üzenete és az új tömlő, amit Isten épít, tovább megy. Át kell adnunk egymásnak is a szívünket. Jézus ezt mondta:
Jn 13, 34-35
Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.
Ez a szívünk átadásával jár – közösség egymással és közösség Istennel.

Azoknak, akik félnek az ilyen közelségtől, önértékelési problémáik vannak, elutasítottnak érzik magukat, először fel kell ismerniük helyzetüket, hogy elindulhassanak a gyógyulás útján. Nagyon sokan győzték már le az árvaság szívét Isten segítségével. Az ilyen győzelmek úgy történnek, hogy az emberek felismerik ezt a sebet az életükben, imádkoznak és elkezdenek dolgozni rajta. Az árvaság szíve legyőzhető, de ez a győzelem általában egy folyamat.

Jézus azt mondta:
Jn 14, 18
Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.
A Szent Lélek munkája bennünk az, hogy eljuttasson minket a bizalomnak és biztonságnak a helyére, ahol már képesek leszünk félelem nélkül adni a szívünket. Ebben van ott Isten áldása.

10. Amíg nem szánod rá a szíved, nem lesz valóságos

Isten kapcsolatokban él és gondolkodik – ezért Atya, Fiú és Szent Lélek Ő és ezért tud szeretni. Ha nem élne kapcsolatokban, nem tudna szeretni. A szeretet ott válik lehetségessé, ahol van kapcsolat. Így tudja a Fiú Isten azt parancsolni, hogy úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket *(Jn 13, 34)*. Krisztus követése nem pusztán a parancsolatoknak való

engedelmeskedésről szól – bár igyekszünk Isten előtt kedves életet élni – hanem inkább az Ővele és az emberekkel táplált kapcsolataink minőségéről. Mivel pedig átadjuk a szívünket Krisztusnak és egymásnak – ez megváltoztatja mindazt, amit cselekszünk, és ahogy élünk. Szeretetünk nyilvánvalóvá válik, mind Isten, mind az emberek felé.

Mivel az Istennel való élésünk központi „szerve" (tényezője) a szív, így az egymással való élésünk központi tényezője is a szív. A testvéri szeretet normális működése (kellene, hogy legyen) gyülekezeti (közösségi) életünknek. Egy szívvel és egy lélekkel járunk és élünk.

A helyi gyülekezetekben (egyházakban) általában működik az együttműködés a közösség dolgaiban és szolgálataiban. Mindazáltal ez még nem garantálja, hogy a közösség szívében is egy. Ezt az együttműködést és együtt gondolkodást hozhatja egy cég, sportklub vagy karitatív egyesület is. Krisztus tanítványai Pünkösd előtt ugyanezt az együttműködést hozták, amelynek alapja Jézus és a szolgálatok köré csoportosult, de valódi testvéri szeretet és a szív közössége még nem valósult meg közöttük. Más szóval, még nem adták át a szívüket egymásnak is. A Szentírás tanúságot tesz függetlenségükről, individualizmusukról, kevélységükről, vitáikról és arról, hogyan próbáltak egymás fölé kerekedni. Mindezek ellenére együtt dolgoztak egy közös ügyért.

Krisztus azt tanította, hogy aki első akar lenni Isten Országában, alázza meg magát és legyen utolsó, mindenkinek rabszolgája. A tanítványok nem tudták ezt megcsinálni, a Szent Lélek kitöltetéséig. Pünkösd után a Lélek változtatta meg őket, felismerték Krisztus Testét és át tudták adni egymásnak a szívüket. Hirtelen egymáshoz is tartoztak és törődtek egymással. A szeretet élővé és valódivá vált bennük. Erejük lett megtenni, amit Krisztus tanított. Jézusnak és egymásnak is átadták magukat.

Általában a helyi gyülekezetek (egyházak) nem tapasztalnak meg ilyen mélységű közösséget. Vannak testvérek, akikben valódi módon megjelenik a testvérszeretet ilyen minősége és szolgálnak is vele. Mindazáltal egész gyülekezetek nagyon ritkán jutnak el erre a szintre.

Erre vágyunk mi, hogy a fiúság Szent Lelke „leszálljon" a gyülekezetekre és meghozza azt a változást, ami a tanítványokban Pünkösdkor történt. Ez lehetséges, és láttuk is, amikor közösségek felismerték helyzetüket és Istenhez kiáltottak. Persze nekik is át kellett adni a szívüket egymásnak. Ez az átadás pedig mindenkinek a személyes döntése, amelyre Isten munkája juttat el minket.

A helyi gyülekezetekben mindig akadnak emberek, akik szolgálnak és keményen dolgoznak. Munkájuk nélkül nem is tudna működni a közösség. Ezeket a munkákat azonban le lehet végezni anélkül is, hogy valaki átadná a szívét testvéreinek vagy a közösség vezetőjének. Igen, Istennek ajánld fel a munkádat, amit érte végzel, de dolgozz testvéreidért és vezetődért is. Végezd el a munkát, legyen ez szereteted és áldásod jele feléjük, mert úgy döntöttél, hogy gondod van rájuk. Add át a szíved és tudatosan munkálkodj értük akkor is, ha semmit nem kapsz viszonzásul.

Ha így cselekszel, jó magot vetsz Krisztus Testébe a jövőre nézve. Bónusz: amikor azért teszed meg ezt valakivel, mert szereted, akkor megtaláltad a kulcsot és tényleg Istenért munkálkodsz. *(Mt 25, 45)*

11. Tisztelet

1Thessz 5, 12-13
Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik elöljáróitok az Úrban, és intenek is titeket. Munkájukért nagyon becsüljétek és szeressétek őket! Éljetek egymással békességben!
A tisztelet a kapcsolatok és a közösség vérkeringése. Tisztelet nélkül nem lehet átadni magunkat egy kapcsolatban. Ha nincs jelen a tisztelet, akkor az emberek szíve megtelik a magánvélemények, alternatív hozzáállások, a kevélység, a cinizmus, az előítéletek, vagy éppen a hízelgések holtterhével (nehezékével), amely lealacsonyítja a közösség életét.
Róm 12, 9-11
A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a Lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.
1 Tim 5, 17-18
A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak. Mert azt mondja az Írás: „Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját”, és „Méltó a munkás a maga bérére”.
Krisztus testében fontos szerepe van a tiszteletadásnak (megbecsülésnek), sőt kétszeresen fontos ez a vezetők tekintetében.

Nem tudjuk értékelni és tisztelni a vezetőinket anélkül, hogy igazán ismernénk őket, megértenénk őket és osztoznánk velük munkájukban. A tisztelet nem tisztelet addig, amíg nincs gyakorlati megnyilvánulása. Milyen szükségei vannak vezetőinknek? Segítenünk kell őket. Mivel küszködnek? Imádkoznunk kell értük és hordozni terheiket. Mi az, amit kedvelnek? Megkereshetjük az útját, hogy megáldhassuk őket. Milyen barátságot vagy támogatást szeretnének tőlünk? Legyünk jelen a számukra.

A tiszteletadás szó szerinti jelentése: gazdagítás. Nem kell félnünk attól, hogy bőkezűek legyünk lelki atyáinkkal. Ez – tapasztalat szerint – számunkra is megnyitja az áldás csatornáit. A tiszteletadás azonban kiterjed arra is, hogy milyen módon beszélünk vezetőinkről az embereknek. A mi szavaink és hozzáállásunk feléjük szintén gazdagítja őket. Ez is része a tiszteletadásnak.

Mal 1, 6
A fiú tiszteli atyját
Jézus Krisztus életében látjuk az Ő Atyja iránti tiszteletének valóságát, ahogy beszél Róla, ahogy életével felemeli az Ő Atyjának alakját. Jézus példáját kell követnünk lelki atyánkhoz való hozzáállásunkban is.

Vajon mit érzett Timóteus Pál iránt és hogyan szolgálta őt? Hogyan látta Timóteus Pált? Hogyan állt hozzá Timóteus Pál szolgálatához? Ugyanez Elizeus és Illés kapcsolatában? Józsué és Mózes? Vajon Józsué tisztelte Mózest? A Szentírásban ott találjuk hogyan szolgálta Józsué Mózest teljes szívéből, hűségesen és elszántan.

Kiv 24, 13
Elindult tehát Mózes és szolgája, Józsué.
Kiv 33, 11
Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózessel, ahogy az egyik ember beszél a másikkal. Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, Nún fia nem távozott el a sátorból.
Szám 11, 28-29
Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! De Mózes így felelt neki: Engem akarsz féltékenyen védeni? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és rájuk is kiárasztaná lelkét az ÚR!
Szám 27, 18-20
Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, aki rátermett ember. Tedd rá kezedet, állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztébe. Adj át neki a méltóságodból, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége.

Szerinted Timóteus, Elizeus vagy Józsué szegényebb (kevesebb) lett-e attól, hogy tisztelte vezetőjét? Szerinted te szegényebb lennél attól, ha ugyanilyen tiszteletet mutatnál vezetőid felé és szolgálnád őket? Továbbá szerinted vezetőid gazdagabbak lennének-e a te szolgálatod által és még jobban (tökéletesebben) tudnának vezetni?

A fiú más módokon is kifejezheti tiszteletét lelki atyja iránt. Például nem szégyelli lelki atyját. Vagy figyel rá és taníthatóvá teszi a szívét. A fiú elmélkedik azon, amit lelki atyja mond, és a szívében őrzi azt.

Vedd figyelembe a tiszteletet. Vedd figyelembe Krisztust. Vedd figyelembe a vezetőidet.

12. Kapcsolataink határai

Gyakran, amikor új dolgot ért meg a gyülekezet, hirtelen megpróbál mindent aszerint berendezni a közösség életében. Van, amikor azonban egy ilyen átalakítás túl messzire megy és az új dolgok mélyebb megértés nélkül kerülnek alkalmazásra, ami nem szándékosan, de rossz következményekkel járhat. Az emberek jót akarnak, de a változtatásoknak váratlan következményei lehetnek, amit korrigálni kell.

A fiúságnak (vagyis a kereszténység kapcsolati oldalának) mélyebb megértése tekintetében ismertetünk néhány alapelvet, ami segít minket abban, hogy ne menjünk túl messzire és ne teremjünk olyan gyümölcsöket, amilyeneket nem szeretnénk:

- Jézus Krisztus: Minden törekvésünk arra irányul, hogy megismerjük Krisztust, hirdessük Krisztust és úgy szeressünk, ahogy Ő szeret minket. Minden kapcsolatunkban ez az első és meghatározó irány.
- Krisztus Testében egymásnak mindnyájan testvérei vagyunk: Bár az atya – fiúi kapcsolat felépítésén munkálkodunk a gyülekezetekben és közösségekben, arra bátorítva a hívőket, hogy önmagukat fiúnak tekintve találják meg lelki atyjukat és ebben a kapcsolatban épüljenek és szolgáljanak, mindazáltal világosan látnunk kell, hogy mi mindnyájan testvérek vagyunk. Ez a két valóság nem zárja ki egymást és nem gyengíti egyik a másikat. Tehát függetlenül attól, hogy valaki mit gondol az atyaságról és a fiúságról, elfogadja vagy nem, mindnyájan szeretettek, elfogadottak, tiszteletben tartottak és egyenlők vagyunk. Krisztusban semmivel sem vagy kevesebb, ha nincs lelki atyád vagy lelki gyermeked és ezeket a dolgokat nem tapasztalod meg.
- Ügyeljünk beszédünkre és terminológiánkra: Az atya és fiú szavak arra valók, hogy leírják ennek a kapcsolatnak a működését. Nem lehet címként, vagy rangként emberekre alkalmazni őket. A lényeg a kapcsolat minőségében van. Ezt emeli ki Jézus, amikor azt mondja, hogy senkit ne hívjunk a földön atyánknak. Amikor beszélünk valakiről, vagy imádkozunk valakiért, aki történetesen lelki fiunk, nem úgy utalunk rá, mint fiunkra, hanem mint testvérünkre. Ne tegyük ezeket a kapcsolatokat hierarchikussá: egyenlők vagyunk – szeretjük és befogadjuk az embereket. Tükröződjön ez a beszédünkön is.
- Ne sajátítsunk ki embereket! Ez főleg a vezetőkre vonatkozik. Ne állítsd magadat valaki atyjának, vagy hogy jogod van ahhoz, hogy atyja légy és ne sajátíts ki magadnak fiakat. Csak legyél atyjuk (ha ugyan atyjuk vagy) és szolgáld őket hűséggel addig, amíg a kapcsolat beérik és hitelessé válik.
- A szabadság alapelve: Adj helyet annak, hogy az emberek között kialakulhassanak ilyen a kapcsolatok, szolgáljanak, próbálkozzanak, sőt esetleg elbukjanak, illetve elmenjenek. Adj nekik teret, ne kontrolláld őket, ne terheld meg őket valamiféle hierarchikus rendszerrel.
- A kapcsolatok nem kirekesztőek, hanem befogadóak: Mi nem zárunk ki embereket valamiféle „különleges” kapcsolatrendszerből, amiben csak az „elit” részesülhet, és a többség kimarad belőle. Mi befogadunk embereket, szeretettel és örömmel. Mi egy család vagyunk, Krisztus Teste. Senkit nem utasítunk el, aki Istent keresi.
- A fiúság kegyelem, nem kötelesség: Nem erőltetünk senkit a „fiúságba”. Senkinek sem „kell” így csinálni.

13. Atyai áldás

A Bibliában az áldás 600-szor van megemlítve, míg az átok csak 200-szor. Ezért az áldás egyik fő témájává válik az Írásoknak. Ennek ellenére az átokról sok tanítást hallunk (mit jelent az átok, hogyan kell megtörni stb.), míg az áldás sokszor ködös homályba vész és nem értjük meg az erejét.

Az áldás olyan felettünk kimondott szó, amely szellemi erőt ad át, utakat nyit meg életünkben, megerősítést és bátorságot teremt bennünk, sikerre juttat, olyan kegyelmet hordoz, amely által azzá válunk, amivé Isten alkotott minket, és elérjük mindazt a célt, amit ránk bízott az Úr.

Az áldást általában olyan emberek mondják ki, akik tekintélyben fölöttünk állnak. amely által alkalmassá tesznek minket a sikeres cselekvésre és győzelemre az életben. Az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember képes áldani és átkozni. Jézus kijelenti, hogy áldjuk meg még az ellenségeinket is. Pál is buzdít, hogy áldjunk, és ne átkozzunk. Az áldásnak ereje meg kell jelenjen mindannyiunk életében.

Mit jelent az atyai áldás?

Ez a kifejezés egy olyan áldást definiál, amelyet az egyik generáció ad át a másiknak. Ez az áldás az atyából fakad és száll a fiúra/lányra. Nagyon gyakran ez az áldás elveszik, mivel az apák nem adják meg gyermekeiknek, annak ellenére, hogy ez az egyik legfontosabb áldás az ember éltében.

Hasonlóképpen a keresztény közösségek vezetői, mint a nyáj pásztorai, Isten helyi családjában hordozzák az atyai áldás lehetőségét. Amikor egy lelki atya áldást mond, szellemi erő árad ki a fiúra, hasonlóan ahhoz, amikor a Mennyei Atya kimondta áldását Jézus fölött keresztsége után.

A Bibliában minden áldás valahol „atyai" természetű. Még az üdvösség áldása is hordoz atyai vonásokat. Nagy jelentőséggel bír Ábrahám áldása, amely Izsákra, majd Jákobra, majd a 12 pátriárkára szállt – végül pedig minden Krisztusban hívőre.

Nyilvánvaló, hogy Izsák az atyai áldást csak Ábrahámtól vehette át. Erre az áldásra az ő életében senki más nem volt alkalmas. Jákob az atyai áldást csak Izsáktól várhatta, olyannyira, hogy még csalásra is képes volt érte. Ézsau semmibe vette elsőszülöttségi jogát, ezért elvesztette az atyai áldást is, és így lett az egyetlen ember, akit Isten gyűlöl. *(Róm 9, 13)*

Az atyai áldás tehát csak egy apától jöhet. Senki más nem alkalmas erre. Ézsau semmibe vette elsőszülöttségi jogát (egyben az atyai örökséget) ezért tiszteletlenné vált apja felé. Nem is kapta meg az áldást. Sok hívő ma is semmibe veszi örökségének forrását a hitben, ezért nem kapják meg az atyai áldást az egyetlen alkalmas személytől az életükben – lelki atyjuktól.

Azok a hívők viszont, akik felismerik lelki atyjukat és tisztelik őt, Jákobhoz hasonlóan nem csak az elsőszülöttségi joggal járó örökséget kapják meg, hanem az atyai áldást is!

Széles körben elterjedt hozzáállás az, hogy a hívők szívükben tisztelik és nagyra becsülik a hitnek nagy embereit (élőket és holtakat), de saját gyülekezetük vagy közösségük vezetőjét, pásztorát nem tekintik olyan fontosnak – annak ellenére, hogy ő szolgál feléjük és naponta hordozza őket imában, stb. Amikor semmibe vesszük vezetőinket, akiket Isten adott nekünk, elsőszülöttségi jogunkat vesszük semmibe és elveszítjük az atyai áldást.

Ezért szükséges a fiúság lelke (szelleme) ahhoz, hogy megkapjuk az atyai áldást. Amikor a fiúság szíve van bennünk, szeretjük és tiszteljük lelki atyánkat – megnyílik a szívünk és be tudjuk fogadni az áldást.

Az örökség a fiaké. Ha Istentől örökséget szeretnél, benned kell, hogy legyen a fiúság szíve. Az atyai áldás a fiaké. Ez arra emlékeztet minket, hogy a Krisztus mintájára való cselekvés az élet egyetlen útja.